

Hoci od návštevy pápeža Františka na Slovensku prešlo niekoľko týždňov, ešte stále sme plní dojmov, myšlienok a možno i nápadov, ako jeho slová uskutočňovať. Azda by sme dokonca podobne ako apoštoli mohli povedať: „*Nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli*“ (Sk 4, 20). Práve tieto slová sa stali mottom tohtoročnej Misijnej nedele, ktorú slávime vždy predposlednú októbrovú nedeľu.

Pápež František k nám prišiel v septembri ako ten, kto nemôže nehovoriť, prišiel ako ohlasovateľ a misionár. Misijný rozmer má v sebe takpovediac zakódovaný a zrejme ho dostal do vienka pri krste. Pokrstil ho misionár a salezián don Enrico Pozzoli (čítaj enríko pocóli), ktorý ho formoval a výrazne ovplyvnil jeho duchovný život. Jorge Bergolio (čítaj chorché bergolio) pociťoval od mladosti túžbu stať sa misionárom v Japonsku, no Božie cesty ho viedli na iné misijné cesty. Hoci väčšinou svojho života prežil v rodnej Argentíne, jeho služba bola charakteristická tým, že stál na strane chudobných, ostrčených, zranených, stretával sa s ľuďmi, ktorí mali problémy, tak ako to ukázal aj počas svojej návštevy Slovenska. Empatiou a blízkosťou k ľuďom sú preniknuté i jeho dokumenty, ako napríklad posledná encyklika *Fratelli tutti*, reflektujúca našu schopnosť byť bratom jeden druhému bez ohľadu na stav, národnosť, náboženstvo či materiálne zabezpečenie.

Misijná nedeľa, ktorú organizujú Pápežské misijné diela, je najväčšia akcia solidarity na svete. Finančná zbierka sa v tento deň koná v katolíckych kostoloch vo všetkých krajinách a výťažok z nej je určený na podporu aktivít v najchudobnejších diecézách a farnostiach. Podstatou Misijnej nedele je však predovšetkým rozmer bratstva a solidarity. Do zbierky prispievajú aj tí najchudobnejší z chudobných, ktorí majú mimoriadne vyvinutý zmysel pre empatiu a potreby iných, hoci podobne ako vdova v evanjeliu dávajú z posledného.

V tohtoročnom posolstve na **Svetový deň misií**, ako sa oficiálne Misijná nedeľa volá, hovorí pápež František o „*naliehavej misii súcitu*“, ktorá je nevyhnutná v tomto čase, keď je mnoho ľudí zranených, opustených, krehkých, a spoločnosť je poznačená polarizáciou.

Hlavná časť výťažku misijnej zbierky zo Slovenska bude tento rok prostredníctvom Pápežských misijných diel smerovať do **Kene**, východoafrickej krajiny na rovníku s rozmanitou kultúrou.

Pre mnohých Slovákov je Keňa dôverne známa, pretože tam dlhé roky pôsobia slovenskí misionári, lekári, dobrovoľníci, podnikatelia, ale aj odborníci z rozličných oblastí. Mnohí z nich po návrate hovoria o tom, že odchádzali s túžbou pomáhať a zachraňovať, no napokon prišli sami naplnení a obdarovaní. Pravé bratstvo nespočíva v zachraňovaní iných, ale v tom, že ich pochopíme, vypočujeme, kráčajeme s nimi po ceste.

Jedným z miest, kde slovenskí lekári či dobrovoľníci pôsobia, sú slumy (čítaj slamy), štvrte biedy na okraji veľkých miest. Na prvý pohľad ide o miesto biedy a bezmocnosti, no v skutočnosti, aj tam rovnako ako inde na svete, väčšina obyvateľov tvrdo pracuje na zlepšení svojho osudu. *„Ak niekto z nich povie: Vďaka Bohu sme prežili tento deň, vyjadruje to vieru, že sa o nich postaral iba Boh a nikto iný. Ak mali čo vložiť do úst svojich detí alebo im dal niekto príležitostnú prácu, tak len vďaka Bohu,“* hovorí slovenský misionár Ivan Ďuriš, ktorý pracoval vo viacerých nairobských slumoch. Podľa jeho slov sú ľudia medzi sebou pri všetkej biede veľmi solidárni. Napríklad to, čo predávajú v slume, je veľmi lacné, lebo sa neodvážia zbohatnúť na úkor ešte väčšej biedy chudobných. Jeho skúsenosť potvrdzuje aj sociálny pracovník Bonface (čítaj bonfejs), ktorý pôsobí v nairobskom slume Kayaba. Fotoaparátom zachytáva príbehy bežných ľudí a poukazuje na to, ako tvorivo si zarábajú na **každodenný chlieb**. Vyzdvihuje predovšetkým tvorivosť mladých, ktorí majú obrovský nevyužitý potenciál.

Mimoriadnym zážitkom pre tých, ktorí niekedy zavítali do Kene alebo inej africkej krajiny, je prežívanie liturgie. Je plná spevu, tanca a nefalšovanej radosti, miestom stretnutia s Kristom i s inými ľuďmi. Ľudia nechodia v nedeľu do kostola z pocitu povinnosti, ale z vnútornej túžby prežívať a vyjadrovať svoju vieru. Po svätej omši sa stretávajú s rodinou a priateľmi, delia sa o jedlo a neraz prežijú spolu celý deň.

Misijná nedeľa je príležitosťou na vzájomné obohatenie, spoznanie inej kultúry, ale aj prekonanie vnútorných predsudkov. Využime tento deň na to, aby sme každý z nás spôsobil, ktorý mu je blízky, urobili konkrétny skutok vyjadrujúci solidaritu s inými bratmi a sestrami, ktorí sa ocitli v akejkolvek núdzi. Lebo *„povolanie na misie nie je len záležitosťou minulosti alebo romantickou spomienkou na dávne časy. Ježiš aj dnes potrebuje srdcia schopné prežívať povolanie ako skutočný príbeh lásky, ktorý ich posiela na periférie sveta, aby sa tam stali poslami a nástrojmi súcitu,“* hovorí **pápež František** vo svojom posolstve a upozorňuje, že periférie sú prítomné *„aj v našej blízkosti, v centre miest, alebo v našej rodine“*.